

Arrest

nr. 103 644 van 28 mei 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn en die handelt in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van haar minderjarige kinderen X en X, op 26 november 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 22 oktober 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier en de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 28 maart 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 april 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat S. HOOYBERGHS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 27 oktober 2010 dient verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 22 oktober 2012 wordt de aanvraag vermeld onder punt 1.1. onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 27.10.2010 werd ingediend door:

G.A. {...} (R.R. ...), geboren op 29.12.1985 te Erevan - OV {...} Ook gekend als: P.A. {...}, geboren op 28.09.1985 te Erevan

Wettelijke vertegenwoordiger van:

T.Z. {...} (° 13.07.2004 te Turnhout)

T.G. {...} (°27.04.2006 te Turnhout)

Nationaliteit: Armenië (Rep.)

Adres: {...}

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Betrokkene haalt in de aanvraag van 27.10.2010 aan dat een geboorteakte in aanvraag was, zodat een paspoort zou kunnen worden aangevraagd. Dit wordt aangetoond met een attest dd. 15.09.2010 van de ambassade van Armenië. Dit document kan echter niet aanvaard worden, aangezien het geen document is zoals omschreven in de Omzendbrief van 21.06.2007. Deze omzendbrief van 21.06.2007 (punt II C 1-b) stelt immers duidelijk dat het om een internationaal erkend paspoort of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart moet gaan (RVV, Arrest nr. 49.829 van 20.10.2010). Betrokkene diende bovendien op het moment van indiening van de aanvraag 9bis in het bezit te zijn van een internationaal erkend paspoort of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart. Betrokkene is meerderjarig sinds 2003 en had dus reeds jaren de tijd om een paspoort aan te vragen. Bij de aanvraag worden ook de geboorteaktes van haar minderjarige kinderen voorgelegd. Deze documenten kunnen evenmin aanvaard worden aangezien het om een document moet gaan van betrokkene zelf en zoals omschreven in de Omzendbrief van 21.06.2007.

Betrokkene legt bij de aanvulling dd. 03.05.2011 een paspoort voor (bijkomend stuk ‘nummer 35’). Dit document kan echter niet aanvaard worden aangezien deze niet bij de oorspronkelijke aanvraag 9bis dd. 27.10.2010 gevoegd was. Betrokkene heeft het bewijs niet geleverd, op het ogenblik van indiening van haar aanvraag, dat zij over een identiteitsdocument beschikte zoals bepaald in Art 9bis § 1 (Arrest 70.708 van de RW d.d. 25 november 2011: Uit de redactie van artikel 9bis §1 van de Vreemdelingenwet blijkt dat de zogenaamde documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde wordt gesteld op het ogenblik van het indienen van de aanvraag.”

2. Over de rechtspleging

2.1. De verzoekende partij werd bij brief van 28 februari 2013 in kennis gesteld van het feit dat zij vanaf de kennisgeving van voormeld schrijven beschikt over een termijn van acht dagen om de griffie te laten weten of zij al dan niet een synthesememorie wenst neer te leggen. De verzoekende partij heeft bij schrijven van 4 maart 2013 tijdig laten weten geen synthesememorie neer te leggen. In toepassing van artikel 39/81, negende lid van de Vreemdelingenwet wordt de annulatieprocedure voortgezet conform het eerste lid van voormeld artikel.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur.

Verzoekende partij betoogt het volgende:

“Eerste onderdeel

De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf die verzoekster had ingediend, onontvankelijk wegens het ontbreken van een identiteitsdocument.

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 1 In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de

minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op: de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;

de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst.

§ 2 Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard: 10 elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asieldiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter. "

Het wordt in de bestreden beslissing niet betwist dat het paspoort van verzoekster bij aangetekend schrijven van 3 mei 2011 werd voorgelegd en dat dit paspoort een identiteitsdocument vormt in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De overgemaakte kopie van het paspoort dient te worden beschouwd als een aanvulling op de hangende aanvraag om machtiging tot verblijf. Bijgevolg maakt deze er integraal deel van uit.

Waar de aanvulling met voorlegging van het paspoort integraal deel uitmaakt van de aanvraag, kan er niet gesteld worden dat de aanvraag niet vergezeld ging van een identiteitsdocument.

De stelling van de gemachtigde van de staatssecretaris dat een aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk is wanneer het in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bedoelde identiteitsdocument niet bij de initiële aanvraag gevoegd is, maar bij een aanvullend schrijven wordt overgemaakt, schendt artikel 9bis Vreemdelingenwet.

Er kan in dit verband worden gewezen op de volgende rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen: RvV 3 april 2009, 25.612; RvV 30 april 2009, 26.821, RvV 27 mei 2009, 27.754; RvV 28 mei 2009, 27.944; RvV 15 juni 2009, 28.720.

De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarnaar de bestreden beslissing verwijst (arrest nr. 70.708 van 25 november 2011) kan bezwaarlijk worden ingeroepen ter ondersteuning van de stelling van de gemachtigde van de staatssecretaris, aangezien dit arrest concludeert tot de schending van artikel 9bis Vreemdelingenwet.

Tweede onderdeel

De stelling van de gemachtigde van de staatssecretaris dat een aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk is wanneer het in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bedoelde identiteitsdocument niet bij de initiële aanvraag gevoegd is, maar bij een aanvullend schrijven wordt overgemaakt, is kennelijk onredelijk.

Het paspoort werd gevoegd bij de aanvraag bij aangetekend schrijven d.d. 3 mei 2011. De bestreden beslissing dateert slechts van 22 oktober 2012.

De bedoeling van de wetgever was om zekerheid te hebben omtrent de identiteit van de aanvrager. Op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing vormde het paspoort een onafscheidelijk deel van de aanvraag van verzoekster om machtiging tot verblijf.

Aldus had de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing volkomen zekerheid omtrent de identiteit van de aanvrager.

Elke administratieve beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte aanvaardbaar zijn en feitelijk juist zijn.

Opdat aan de motiveringsplicht wordt voldaan, dienen de motieven kenbaar, juist en draagkrachtig te zijn en de beslissing effectief rechtens te kunnen dragen en verantwoorden. De ingeroepen motieven moeten in feite en in rechte aanwezig zijn, pertinent zijn en de beslissing kunnen verantwoorden. Dit is, zoals hierboven aangetoond, niet het geval.

De materiële motiveringsplicht wordt geschonden.

Het middel is gegrond."

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De uitdrukkelijke motiveringsplicht verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen, zodat is voldaan aan de formele motiveringsplicht.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.3. Artikel 9bis, §1 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop het beroep niet toelaatbaar wordt verklaard;*
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst. (...)”*

De bedoeling van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf, die een vreemdeling in buitengewone omstandigheden kan indienen bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, onontbeerlijk is: de aanvraag om machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren. Hiervan dienen onderscheiden te worden twee situaties, waarin de overlegging van een identiteitsdocument niet noodzakelijk is:

- de situatie van de asielzoeker wiens asielaanvraag nog niet definitief werd afgewezen of wiens cassatieberoep bij de Raad van State hangende is overeenkomstig artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;*
- de situatie van een vreemdeling die aantoonst dat het onmogelijk is om het vereiste document in België te verwerven (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, p. 33).*

In de omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen tengevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006, die werd gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 4 juli 2007, wordt inzake het door artikel 9bis van de Vreemdelingenwet vereiste identiteitsdocument verduidelijkt *“in dit verband kunnen enkel een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of een nationale identiteitskaart aanvaard worden. Het is hierbij niet vereist dat deze documenten nog geldig zijn.”*

Daarnaast wordt in de memorie van toelichting ook nog het volgende gesteld aangaande artikel 9bis van de Vreemdelingenwet: *“De bedoeling van artikel 9bis is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt*

ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgesteld reistitel onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren.” (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl.St. Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 33).

3.4. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij bij haar aanvraag om machtiging tot verblijf van 27 oktober 2010 geen internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of een nationale identiteitskaart heeft bijgebracht. De Raad stelt vast dat in de initiële aanvraag door verzoekende partij niet aangetoond wordt dat zij zich bevindt in een van de uitzonderingssituaties waarin het voorleggen van een identiteitsdocument niet noodzakelijk is. De vermelding in haar aanvraag om machtiging tot verblijf dat een geboorteakte in aanvraag is, waarna haar paspoort kan en zal worden aangevraagd, kan niet worden beschouwd als een situatie van onmogelijkheid om een identiteitsdocument te verwerven. De gemachtigde motiveerde niet kennelijk onredelijk: *“Betrokkene is meerderjarig sinds 2003 en had dus reeds jaren de tijd om een paspoort aan te vragen.”* Pas met de aanvulling van 3 mei 2011 werd een internationaal reispaspoort voorgelegd.

3.5. Verzoekende partij stelt dat de verwerende partij wel degelijk rekening had moeten houden met het op 3 mei 2011 bijgebrachte paspoort. Zij stelt dat de ratio legis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet inhoudt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf niet anders dan onontvankelijk kan verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is en dat er moet vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren. Verzoekende partij stelt dat op het moment van de bestreden beslissing de verwerende partij beschikte over haar paspoort en haar identiteit niet onzeker was.

3.6. In verband met het ogenblik waarop aan de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde dient te zijn voldaan, dient er op gewezen te worden dat ingevolge de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, de Dienst Vreemdelingenzaken de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk moet verklaren wanneer deze niet vergezeld is van een identiteitsdocument, tenzij de aanvraag uitgaat van een vreemdeling wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of tenzij de vreemdeling zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoont. Daar waar verzoekende partij verwijst naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 2009 en meent dat verwerende partij niet dienstig kan verwijzen naar een arrest van de Raad van 25 november 2011, dient echter verwezen te worden naar de recente rechtspraak van de Raad van State van 8 mei 2012, nr. 219.256, waarin wordt gesteld:

“Artikel 9bis, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de machtiging tot verblijf in buitengewone omstandigheden “en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt” kan worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is volgens het tweede lid van die bepaling niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen noch op de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument in België te verkrijgen op geldige wijze aantoont. De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument en de gevallen waarin die voorwaarde niet van toepassing is, gelden voor de wijze waarop de aanvraag om machtiging tot verblijf kan worden ingediend en betreffen derhalve de ontvankelijkheid van de aanvraag. (...) De vraag of de indiener van een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet moet beschikken over een identiteitsdocument, geldt dus op het ogenblik van het indienen van die aanvraag. Het beginsel dat een bestuur op het ogenblik dat het zijn beslissing over dergelijke aanvraag neemt, rekening moet houden met alle elementen waarover het op dat ogenblik beschikt, doet geen afbreuk aan de voormelde ontvankelijkheidsvoorwaarde.”

Bijgevolg kan verzoekende partij in haar betoog niet gevolgd worden dat het identiteitsdocument, met uitzondering van de twee door de wet voorziene uitzonderingssituaties, niet noodzakelijk op het ogenblik van het indienen van de aanvraag had moeten worden bijgevoegd. Aangezien het gaat om een wettelijke ontvankelijkheidsvoorwaarde, diende de verwerende partij geen rekening te houden met het laattijdig voorgelegde paspoort en is de motivering in de bestreden beslissing op dit punt afdoende.

Verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat de verwerende partij artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft geschonden of op een kennelijk onredelijke wijze haar aanvraag onontvankelijk heeft verklaard.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig mei tweeduizend dertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER